

РЕШЕНИЕ

№ 6252

гр. София, 23.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав,
в публично заседание на 26.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **3207** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на С. Х. А. с постоянен адрес в [населено място],[жк], ул. „21-ва“ № 17, против Решение № 2153-21-59/08.03.2023 г. на директора на Териториално поделение (ТП) на Националния осигурителен институт (НОИ) – С.-град, с което е отхвърлена жалбата му и е потвърдено Разпореждане № [ЕГН]/284/27.01.2023 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване при ТП на НОИ – С.-град, с което е отменено Разпореждане от 16.05.2023г. за отпускане на лична пенсия за ИОЗ на жалбоподателя и е разпореден отказ за отпускане на такава пенсия.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, обосновани с твърдения за неправилност и издаването му при съществено нарушение на процесуалните правила и при неправилно тълкуване на материалния закон. Според оспорващата страна разпореждането от 16.05.2013г. е влязло в сила и зачетеният с него стаж не подлежи на повторна преценка. Твърди, че в КСО има непълнота по отношение сроковете за допускане на отмяна, поради което приложимост намира АПК и по-специално чл.102 от АПК, регламентиращ тримесечен срок от узнаване на обстоятелството, което служи за отмяна или изменение на административния акт, но не по-късно от една година от възникване на основанието, като в случай, че

възникването на основанието предхожда издаването на акта, началният момент на срока за възобновяване е влизането на акта в сила. Според жалбоподателя решението е постановено въз основа на недоказани съмнения и твърдения, без да са събрани доказателства. Съгласно жалбата чл.112 от ЗЗ бил в сила от 01.01.2005г. и се явява неотносим към 1983г, в адм.д.№4578 от 2022г. по описа на АССГ не били оспорени трудовите му книжки, които намира, че са с вярно съдържание и като такива са със задължителна доказателствена сила. Твърди, че трудовите книжки, представени от жалбоподателя със заявлението от 2013г. не са върнати, а разпоредбата на чл.9 от НПОС не доказвала изпълнението на задължението на административния орган за връщането им. Намира за неправилно посоченото, че втори път не е представил трудови книжки, тъй като представил образци, съгласно които е положил максимални усилия да се снабди с документите. С жалбата не се оспорва, че е започнал работа на възраст от 16 години и 02 дни, но този стаж намира, че е удостоверен с представените през 2013г., които към този момент били приети за редовни. Застъпва тезата, че чл.66а от ПКТП бил приет на 30.06.1990г. като до тази дата трудът на длъжност „каналджия“ бил от трета категория труд, поради това и чл.112 от КТ/1951г./ не е бил нарушен. В ПП „Успех“ придобил стаж на възраст 16 години, 01 месец и 15 дни и имало ведомости, като нямало спор относно зачитането му. Спорен се явявал стажът в ЖПЗ, същият не бил зачетен, тъй като липсвали ведомостите и това била основната причина, поради която не му били върнати трудовите книжки. Намира, че в оспореното разпореждане и потвърждаващото го решение не било обсъдено как е сключен трудовият договор с АПК С., осъществяван ли е извън работно време и в кои дни фактически е полаган труда с оглед сезонната работа, от друга страна този спор бил трудовоправен и 3-годишният срок за воденето му бил изтекъл. Данните от АПК С. не се оспорвали, въпреки, че бил на 17 години, защото имало разплащателни ведомости. Предвид горното излага извод, че се оспорват стажове, когато липсват разплащателни ведомости. Твърди, че не били изложени и мотиви относно издадения от ЖПЗ Г. Д. образец УП-2 №XIV 196/23.09.1987г, като според жалбоподателят той бил изготвен въз основа на разплащателните ведомости. Претендира се отмяна на Решение № 2153-21-59/08.03.2023 г., ведно със следващите се последици. Иска се присъждане на разноски съобразно представен списък по чл. 80 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез пълномощник адв. В., поддържа жалбата, моли за отмяна на решението на директора на ТП на НОИ С. град, с което е потвърдено разпореждане от 27.01.2023г. на длъжностно лице по ПО, претендира присъждане на разноски по списък. Подробни съображения излага в писмени бележки в дадения от съда срок.

Ответникът – Директор на ТП на НОИ С. град чрез юрк. П. оспорва жалбата, моли съда да отхвърли същата като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на разноски по списък, в т.ч. юрисконсултско възнаграждение в максимален размер. Депозира писмени бележки в срока, определен от съда.

Административен съд – София-град, III отделение, 67 състав, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните,

приема за установено от фактическа страна следното:

На 23.04.2013 г. С. Х. А. е подал до директора на Р. Заявление № МГТ-43577 за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване. За преценка на претендираното право и на размера на пенсията, са представени изискуемите документи съгласно действащата към този момент редакция на чл. 3 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС) , включително Трудова книжка № 11, издадена от ЖПЗ „Г. Д.” - С., описана в описа от 10.05.2013 г. на зачетения осигурителен стаж на лицето, представен на л. 48-49 от делото.

На 16.05.2013 г. ръководителят по пенсионно осигуряване е издал Разпореждане № [ЕГН] /л.70/, с което е отпусната заявената от лицето лична пенсия за инвалидност и осигурителен стаж, изчислена за осигурителен доход за тригодишен период по смисъла на чл. 70, ал. 3 КСО в приложимата редакция, удостоверен с образец УП-2 № XIV196/23.09.1987 г., издаден от ЖПЗ „Г. Д.“ (л. 24 от делото).

С последващи, влезли в сила разпореждания на ръководителя по пенсионно осигуряване при ТП на НОИ - С.-град, е извършвано осъвременяване, преизчисление и индексирание на отпуснатата на жалбоподателя лична пенсия, съобразно действащата през годините нормативна уредба.

Вследствие настъпили в КСО законодателни изменения и съобразно изискванията на § 7д ПЗР на КСО (Нов – ДВ, бр. 103 от 2020 г., в сила от 1.09.2021 г., изм., бр. 77 от 2021 г., в сила от 1.09.2021 г.), е инициатирано служебното преизчисление на пенсията от 01.09.2021 г., при което е установено, че същата е отпусната и изчислена по документи, издадени от ЖПЗ „Г. Д.“, за които съществуват основателни съмнения за нередовност.

С писмо № 2175-21-1026/1 (л. 90) от С. А. са изискани отново всички оригинални документи за осигурителен стаж /2 броя трудови книжки, военна книжка, обр. УП-3/. Такива не са представени, вследствие на което на 29.10.2021 г. длъжностното лице по пенсионно осигуряване е издало Разпореждане № [ЕГН]/271 (л. 91), с което отпуснатата на жалбоподателя лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване е спряна, считано от 01.11.2021 г.

На 15.11.2021 г. С. А. е обжалвал разпореждането, във връзка с което, с писмо от 25.11.2021 г., отново са му поискани оригиналните документи за осигурителен стаж.

В отговор на искането жалбоподателят е заявил, че исканите документи не са му връщани и той обективно не може да ги предостави, т.к. не разполага с тях. Приложени са Удостоверение № 1474/19.11.2021 г., издадено от ПП „Успех ССБ“ ЕООД за периода 01.03.1983 г. – 22.09.1983 г. (л. 100), Удостоверение № 02-4654/18.11.2021 г., издадено от Държавна агенция „Архиви“, ДВА – В. Т. за наборна служба от 25.09.1987 г. – 30.11.1987 г. (л. 99); отговор от ТП на НОИ-С.-град във връзка с подадено заявление за издаване на осигурителен стаж от Мини „Б. дол“ (л.114), отказ за издаване на удостоверение № 5530-21-355/16.11.2021 г. за периода 01.11.1983 г. – 31.08.1987 г. (л. 115).

Междувременно, след проведена вътрешна комуникация между звената в ТП на НОИ – С.-град, в Дирекция „Пенсии“ е постъпило писмо с вх. № 1012-21-1726#14/25.03.2022 г. от Дирекция „Краткосрочни плащания и контрол“ (л. 108 от делото), в което е посочено, че от извършената проверка в Информационната система на осигурителния архив на НОИ се визуализират данни за С. Х. А. в АПК „С.“ – АРР О., [населено място] за м. 08. и 09.1984 г. на длъжност „монтъор“.

За изясняване на относимите за случая факти и обстоятелства, от лицето е изискана и диплома за завършено средно образование /л.119/.

В отговор от 24.03.2022 г. (л. 120) жалбоподателят е оспорил необходимостта от представяне на искания документ и е приложил копие на свидетелство за основно образование – л. 123.

След преценка на наличните документи и във връзка с иницирираното обжалване на Разпореждане № [ЕГН]/271/21.10.2021 г. е постановено Решение № 2153-21-194/28.04.2022 г., с което директорът на ТП на НОИ-С.-град е потвърдил разпореденото спиране на пенсията на жалбоподателя, отхвърляйки всички негови опровергаващи доводи. В мотивната му част административната инстанция е разяснила съотношението между специалния закон – КСО, спрямо общите разпоредби от АПК и е счела за неоснователно позоваването на чл. 102 АПК в контекста на влезлите в сила разпоредения по пенсионното производство. Органът е констатирал противоречия в твърденията на жалбоподателя във връзка с изисканите му документи, които е насложил върху другите установявания: че същият е започнал работа на 18.01.1983г. при тежки и вредни за здравето условия на труд на длъжност „каналджия“, когато е бил на възраст 16 години и 02 дни, т.е. в грубо нарушение на приложимото трудово законодателство. Извел е извод, че С. А. не е могъл да заема претендираната длъжност, подкрепа на който намерил в съдебната практика на ВАС.

На следващо място, в Решение №2153-21-194/28.04.2022г. /л.125-127/ са изследвани данните от издаденото от ЖПЗ „Г. Д.“ образец УП-2 № XIV196/23.09.1987 г. и конкретно посоченият в него осигурителен доход от 23 232,00 лв. (довел до изчисляването на индивидуален коефициент - 2.194), който доход е приет за значително по-висок от общия размер на средногодишния осигурителен доход за страната за същия период. Твърдението на жалбоподателя, че е работил на пълен работен ден (през време, когато е следвало да бъде ученик) е противопоставено на липсващата диплома за завършено средно образование и данните във ведомостите на АПК „С.“ за 1984 г., което според директора на ТП на НОИ-С.-град изключвало възможността по същото време С. Х. А. да е работил и в ЖПЗ „Г. Д.“.

Наред с това, е отчетено, че личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване на жалбоподателя е отпусната за зачетен осигурителен стаж до датата на инвалидизиране - 07 години, 02 месеца и 29 дни. Съобразено е, че спорният стаж е 04 години 01 месец и 05 дни, който ако бъде изключен, лицето не би имало право на заявената пенсия поради неизпълнено условие за 05 години осигурителен стаж до датата на инвалидизиране съгласно чл. 74, ал. 1. т. 4 КСО. С тези мотиви директорът на ТП на НОИ-С. град е обобщил, че са налице предпоставките на чл. 95, ал. 1 КСО за

спиране на пенсията на жалбоподателя и е потвърдил постановеното на това основание Разпореждане № [ЕГН]/271 от 29.10.2021 г. на ръководителя на пенсионното осигуряване. Решението е връчено лично на жалбоподателя на 04.05.2022 г. (л. 127).

Недоволен от Решение № 2153-21-194, С. Х. А. е депозирал жалба до АССГ, като е образувано адм.дело номер 4578/2022г. по описа на АССГ. По същество съдът се е произнесъл с Решение №7181/28.11.2022г. , с което на осн. чл.172, ал.2, предл. последно АПК съдът е отхвърлил жалбата на А. против Решение №2153-21-194/28.04.2022г. на Директора на ТП на НОИ С. град, с което е отхвърлено оспорването и е потвърдено Разпореждане №[ЕГН]/271/29.10.21г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване за спиране на изплащаната на лицето лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, считано от 01.11.2021г.

Предвид влизане в сила на 28.11.22г. Решение на АССГ по адм.д.№4578/22г. с писмо от 15.12.22г. /л.132/ директорът на ТП на НОИ С. град е върнал на Директора на Дирекция Пенсии при ТП на НОИ С. град пенсионната преписка на С. А. с указания след изясняване на спорния стаж в ЖПЗ Г. Д. да се постанови разпореждане с оглед събраните нови доказателства.

С обжалваното в настоящото производство Разпореждане №[ЕГН]/284 от 27.01.2023г. /л.134-135/ на длъжностно лице по ПО е отменено разпореждането от 16.05.2013г. за отпускане на лична пенсия за ИОЗ на жалбоподателя и е разпореден отказ за отпускането на такава пенсия. Съгласно същото видно от описа за зачетения осигурителен стаж /л.133-133гръб/ е установено, че А. е започнал работа при тежки и вредни за здравето условия на труд на длъжност „каналджия“ на 18.01.1983г, когато е на възраст 16 години 02 дни, като същото е в нарушение на приложимия чл.112 КТ/1951г./, съдържащ императивна забрана за възлагане на работници и служители до 18 год. Възраст на особено тежки и вредни за здравето им работи, каквато е и заеманата от А. длъжност в ЖПЗ.Длъжностното лице по ПО е приело, че А. не е могъл да заема претендираната длъжност по силата на закона, който извод се потвърждава с Решение №7181/28.11.2022г. на АССГ, с което е прието, че съдът е поставил под основателно съмнение записаното относно придобития трудов стаж. Извършена е проверка на представения УП-2 №14 196/23.09.1987г., довел до изчисляване на индивидуалния коефициент 2.194 /л.50-52/. В същият е отразено, че лицето на 17 год. Възраст, заемащо длъжност в противоречие на закона, е получавало трудово възнаграждение, което е повече от три пъти по-високо от средното за страната за периода 01.01.1984г.-31.12.1986г, както и че цитираният документ, удостоверяващ осигурителния доход, е издаден при действието на чл.101, ал.2 от ППЗП /отм./, с който е регламентирано съдържанието му и размера на осигурителната вноска и категорията труд, като последният елемент не е вписан в документа. Анализирани са отговора в писмо на „Обединен осигурителен архив“, съгласно който за А. са налични данни във ведомостите на АПК „С.“ за 1984г, което изключва възможността по същото време да е работил в ЖПЗ „Г.Д.“ на пълен работен ден през време, в което е следвало да бъде ученик. Съгласно резултатите от проверката било установено, че в периодите 18.01.1983-28.02.1983г. и 23.09.1983-18.09.1987г., през които се твърди от А., че е работил на пълно работно време на длъжност „каналджия“

в ЖП завода, не следва да бъдат включени в общата продължителност на осигурителния стаж на лицето. Представените документи, съгласно които е бил зачетен, не са приети за годно доказателство за удостоверяване на осигурителен стаж и като нередовен документ по см. чл.40 от НПОС не е взет предвид при преценка правото на пенсия. С оглед това е прието, че лицето има положен стаж до датата на инвалидизиране /29.10.2012г./ 3 години 6 месеца и 20 дни, тъй като спорният стаж в завода от 04 години 01 месец и 05 дни е изключен от общата продължителност. На основание последвалото изключване на стажа, положен в ЖЗП Г.Д., на осн. чл.74, ал.1, т.4 и чл.95, ал.1 от КСО е разпоредена отмяната на разпореждане от 16.05.2013г. за отпускане лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване и всички последващи относно преизчисление поради индексирание на личната пенсия на А. и на същия е отказано отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване.

Разпореждането е изпратено чрез лицензиран пощенски оператор, като в законоустановения срок жалбоподателят е депозирал жалба до Директора на ТП на НОИ С. град /л.136-139/. След разглеждането му по реда на чл.117 от КСО Директорът на ТП на НОИ С. град е издал оспореното в настоящото производство Решение №2153-21-59/08.03.2023г. /л.140-143/, с което е оставена без уважение негова жалба вх.№1012-21-203 от 22.02.2023г. като неоснователна и е потвърдено разпореждане №[ЕГН]/284 от 27.01.2023г. на длъжностно лице по ПО.

С протокол от 23.05.2023г. по искане на процесуалния представител на ТП на НОИ С. град е допусната и назначена съдебно графологична експертиза по открито производство по чл.193 от ГПК вр. чл.144 от АПК за установяване автентичността на подписите за гл. счетоводител и директор в образец УП-2 №XIV 196 от 23.09.1987г, изд. от Железопътен завод „Г. Д.“ и дали същите са идентични с тези, в Трудова книжка №8274 на С. Р. М., положени на 25.03.1987г. и в трудова книжка №188 на Фам В. Шанс, положени на 17.03.1987г., предоставена към молба в с.з. /л.158 от делото/. Назначената съдебно графологична експертиза, изпълнена от в.л. Д. В. дава заключение че подписите, положени за „Ръководител към 1984г. в графа 6 и 9 на стр.13 в „Трудова книжка“ №188 на Ф. В. Ш. са положени от лицето, положило подписите за „Ръководител“ към 1987г., на стр.13, в графа 6 и 9 на „Трудова книжка“ №8274 на С. Р. М.; лицето, положило през 1984 и 1987г. подписите за „Ръководител“ в двете трудови книжки, обекти на изследването, не е положило през 1987г. подписът за „Главен счетоводител“ в Удостоверение обр. УП-2 №XIV196 от 23.09.1987г., издадено от Железопътен завод „Г. Д.“ С.; Кръглият печат, с който е удостоверен подписа, положен за „Ръководител“ в Удостоверение обр. УП-2 №XIV196 от 23.09.1987г., с което се удостоверява отработеният трудов стаж в завода и получаваната заплата от С. Х. А., е различен от големият кръгъл печат, положен в долния срез на лист 13 на Трудова книжка №8274, издадена на името на С. Р. М..

На основание чл. 194, ал. 2 от ГПК съдът приема, че обр. УП-2 №XIV196 от 23.09.1987г., е неистински документ и го изключва от доказателствата по делото.

При така установените фактически обстоятелства, след проверка законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК и съгласно правомощията си по чл. 168 от АПК, от правна страна съдът приема следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, имаща право и интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване акт, след осъществен административен контрол. Същата е депозирана в законоустановения срок, предвид което се явява процесуално допустима, като

разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. "а" КСО разпорежданията за отказ или за неправилно определяне или изменение и за прекратяване на пенсиите, добавките и компенсациите към тях се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. По силата на чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. При тази нормативна уредба и приложената на л. 144 Заповед № 1712/17.08.2015 г. на управителя на НОИ, съдът намира, че оспореното Решение № 2153-21-59/08.03.2023 г. е издадено от компетентен орган – директорът на ТП на НОИ – С.град.

Идентичен извод следва и по отношение на потвърденото с него Разпореждане № [ЕГН]/284/27.01.2023 г. на длъжностно лице по пенсионното осигуряване, с което на основание чл.74, ал.1, т.4 от КСО и чл.95, ал.1 от КСО е отменено разпореждане от 16.05.2013г. за отпускане лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване и всички последващи относно преизчисление и индексирание на личната пенсия на С. А. и е отказано отпускането на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване на С. Х. А.. Съгласно чл. 98, ал. 1, т. 1 КСО пенсиите и добавките към тях се отпускат, изменят, осъвременяват, спират, възобновяват, прекратяват и възстановяват с разпореждане, издадено от длъжностното лице, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване в териториалното поделение на Националния осигурителен институт, или други длъжностни лица, определени от ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт. Процесното разпореждане е издадено от Р. Д. – началник на сектор „Отпускане на пенсии“, оправомощена със Заповед № 1015-21-247/04.12.2018 г. на П. П., оправомощена на осн. чл.37, ал.3 от КСО съгласно Заповед 1016-40-772/18.07.2017г. /л.146/ да изпълнява функциите на директор на ТП на НОИ С. град, в случай на отсъствие на титуляра /л.148 – Заповед №29426/28.11.2018г. на управителя на НОИ/.

Оспореното решение, както и потвърденото с него разпореждане отговарят на изискванията на чл. 117, ал. 5 КСО, във връзка с чл. 59, ал. 2 АПК. Посочени са фактически и правни основания за издаването им. Спазени са изискванията за форма.

В жалбата са наведени твърдения за приложимостта на чл.102, ал.2 от АПК и за непълноти в КСО, които настоящият състав намира за неоснователни. В процесното решение изрично се посочва че, КСО е специален закон, поради което и déroгира общия ред по АПК, като за запазване на фондовете на ДОО и за ограничаване неправомерното разходване на бюджета на ДОО законодателят предвижда специални правила, които са приложими в социалноосигурителните административни производства по КСО, в т.ч. и правната възможност в случаи на неправилно отпусната пенсия органът, издал влязлото в сила разпореждане по чл.98 от КСО да го отмени. Липсата на изрична разпоредба, че това право се преклудира, води до заключение, че законодателят е дал превес на защита на социалния интерес с възможността за проверки на влезли в сила разпореждания без ограничение във времето, което обосновава неоснователността на твърдението на жалбоподателя за срок, в който това правомощие да може да бъде упражнено. Предвид това неоснователни са твърденията в жалбата, че с оспореното решение е потвърдено едно недопустимо издадено разпореждане на длъжностно лице по ПО в нарушение на производството по чл.99 от КСО и след изтичане на преклузивния едногодишен срок по чл.102 от АПК, с който се преклудира правото на отмяна на влязъл в сила административен акт.

Обжалваното разпореждане е постановено на основание чл.74, ал.1, т.4, чл.95, ал.1 от КСО, като последната норма касае спиране изплащане на пенсия, със същото се отменя влязло в

сила разпореждане за отпускане на пенсия в условията на чл.99, ал.1, т.2, б. „г“ от КСО. От мотивите на разпореждането е видно, че пенсията е отпусната и изчислена по документи, издадени от ЖПЗ „Г.Д.“, за които съществуват основателни съмнения за нередовност, като е посочено и защо не се зачита този стаж с оглед правото на жалбоподателя на лична пенсия за ИОЗ. Съдът приема, че произнасянето на административния орган обективно е относно правото на А. на лична пенсия за ИОЗ, а не относно спиране на изплащане на пенсията, вече решено в влязъл в сила съдебен акт – Решение №7181/28.11.22г. на АССГ по адм.д.№4578/2022г. С оглед изложеното посоченото в разпореждането правно основание не води до неправилно обективизиране волята на административния орган, до нарушено право на защита и до немотивираност. Неправилно се претендира, че решението е постановено само въз основа на недоказани съмнения и твърдения, че чл.112 от ЗЗ бил неотносим и че в адм.д. №4578/22г. не са оспорени трудовите книжки, а същите са с вярно съдържание и със задължителна доказателствена сила. В решение №2153-21-59/08.03.2023г. на директора на ТП на НОИ С.-град е допусната очевидна фактическа грешка, като вместо чл.112 от КТ /1951г./ е посочен чл.112 от ЗЗ. Въпреки това наведената от административния орган съдебна практика /Решение №9407/14.9.2021г. на ВАС по адм.д. №3363/2021г. / и цитираните мотиви от решението, относими към приложното поле на чл.112 от КТ от 1951г./отм./ не оставят съмнение коя е релевантната разпоредба. По делото не съществува спор, че жалбоподателят е започнал работа на 18.01.1983г. и към този момент е бил непълнолетен – 16 години и 02 дни, както и че е заемал длъжността „каналджия“. Не се споделя тезата, че административният орган не е доказал, че същата предполага тежки и вредни за здравето условия на труд, като има разлика между категориите труд по ПКТП /отм./ и условията на труд, които според жалбоподателя се определят по друг ред. За нужните на пенсионното производство от компетентността на пенсионния орган е за извършва преценка категория труд, която е функция на условията на труд, законодателно уредени в приложимия ПКТП /отм./ Съгласно същия, трудът на длъжност „каналджия“ се осъществява при тежки и вредни условия на труд, за това и е категориен на основание т.4а, б. „л“ и т.6ба от ПКТП /отм./ Тези законодателно регламентирани тежки условия на труд на тази длъжност „каналджия“ запретиават заемането ѝ от лица под 18-годишна възраст, тъй като чл.112 от КТ в приложимата редакция забранява възлагането на работници и на служители до 18 годишна възраст изпълнението на особено тежки и вредни за здравето им работи, каквато е тази на длъжността „каналджия“ в завода и която А. не е могъл да изпълнява по силата на закона.

В жалбата е наведен аргумент за неотносимост на установеното по адм.д. №4578/22г. по описа на АССГ и едновременно с това се претендира, че по това дело не са били оспорени трудовите книжки. Съдът намира, че предмет на адм.д. 4578/2022г. касае спиране изплащане на пенсията и не се явява спор по същество относно стажа на жалбоподателя в завода. Безспорен е фактът, че трудовите книжки на А. не са в пенсионното досие, поради което и спрямо същите не може да бъде открито производство по чл. 193 от ГПК вр. чл.144 от АПК. В жалбата се твърди, че трудовите книжки не са върнати на жалбоподателя. От страна на ответника са ангажирани доказателства с молба от 25.05.2023г. – работна инструкция за дейността на дирекция „Пенсии в ТП С. град /л.168 и сл./, които са приети и приложени по делото. Съгласно чл.9 от НПОС, в приложимата редакция към 2013г. /момента на подаване на заявление№МП-43577/23.04.2013г., с която А. е поискал лична пенсия за ИОЗ, като е представил изискуемите по чл.3 от наредбата документи за преценка на претендираното право и на размера на пенсия, вкл. Трудова книжка №11, изд. от Железопътен завод „Г. Д.“ С., описана в описа от 10.05.2013г. на зачетения осигурителен стаж на лицето, към пенсионното досие, съхранявано в ТП, чрез което се изплаща пенсията, се прилагат: заявлението за пенсия; документите за осигурителен доход; удостоверение за наследници; лични декларации; всички последващи заявления и жалби на лицето; експертни решения на ТЕЛК /НЕЛК/, решението на медицинската комисия по чл.10в; постановени актове, касаещо осигурените права на лицето,

като оригиналните документи се връщат на лицето заедно с разпореждането на длъжностното лице по пенсионно осигуряване. Цитираната разпоредба към 2013г. задължава прилагане към пенсионното досие на оригиналните документи за осигурителен доход, а тези за осигурителен стаж са връщани на лицата заедно с постановените във връзка с тези документи разпореждания. Едва с ДВ бр.19 от 2015г, в сила от 13.03.2015г. чл.9, ал.1 от НПОС е променена, като в пенсионното досие се прилагат и оригиналните документи за осигурителен стаж до 31 декември 1999г. с изключение на трудовите книжки, които се връщат на лицата. С последващо изменение с ДВ бр.74 от 2020г, в сила от 01.01.2020г, към чл.9 от НПОС е създадена нова ал.2, в чиято т.4 законодателят посочва, че към пенсионното досие се прилагат заверени копия на трудовите, осигурителните и военнотоотчетните книжки и на други документи, удостоверяващи осигурителен стаж, извън документите по т.2 /оригиналните удостоверения за осигурителен стаж/. Съгласно цитираните разпоредби, трудовите книжки винаги се връщат на лицата, като от 01.01.20г. в пенсионните досиета се прилагат техни копия. Следователно през 2013г. трудовите книжки са връщани заедно с разпорежданията за отпускане на пенсия, което се осъществява с лицензиран пощенски оператор на посочения от лицата адрес. В случаите, когато лицата не са открити на адреса и разпореждането с приложените към него документи не е връчено, пощенската пратка се връща в ТП на НОИ С. град и само в този случай документите се връщат лично срещу подпис на лицата в създаден за целта дневник. Горното се потвърждава и от работната инструкция за дейността на дирекция „Пенсии“ в ТП на С. С. град от 2013г. – Раздел III, Други дейности в приемната, т.3 обработка и съхранение на върнати писма с разпореждания и документи, т.4.3 Връчване на върнати писма при поискване от лицата срещу подпис в създадения за целта дневник. През процесния период липсва законово изискване при връщане на документите за осигурителен стаж да се изготвя приемо-предавателен протокол, който да се подписва от получило документите си лице. Безспорно по делото е и не се оспорва от жалбоподателя, че А. е получил разпореждане от 16.05.2013г. за отпускане на лична пенсия за ИОЗ, към същото по силата и в изпълнение на закона съдът приема, че е била приложена трудовата му книжка. В последствие трудовите книжки двукратно са изискани от жалбоподателя, но не са представени пред пенсионния орган. С оглед горното съдът приема за доказано, че е спазена нормата на чл.9 от НПОС, поради което не следва да бъде приложена нормата на чл.161 от ГПК, тъй като ответникът е изпълнил законовите изисквания и не е създал пречки за събиране на допуснати доказателства.

Не се споделят аргументите в жалбата, че по делото не са събрани достатъчно доказателства досежно осигурителния стаж и осигурителния доход на жалбоподателя, както и че е нарушен чл.35 от АПК и не са изяснени всички предпоставки на чл.95, ал.1, т.7 от КСО и не са събрани доказателства, въз основа на които да може да се формира заключение за отмяна на разпореждане от 2013г. за отпуснатата пенсия. Съдът намира, че в хода на проверката и при издаване на разпореждането са положени необходимите усилия и процесуална активност от страна на длъжностните лица за установяване на положения от А. труд в периода 18.01.1983г.-18.09.1987г. в ЖП завода, във връзка с който предприятието е издало УП-2, послужило при отпускането на лична пенсия за инвалидност на жалбоподателя. В случая по отношение на процесния период 18.01.1983 г. – 18.09.1987 г. е установено, че разплащателни ведомости не са съхранени и не са предадени в осигурителния архив на НОИ от "Рейлком" ЕАД –С. – дружество, което се сочи за правоприменик на Железопътен завод – С.. Същевременно по делото не бяха представени и трудовите книжки, издадени на жалбоподателя, при което за него остава възможността на установи трудовия си стаж по съдебен ред по реда на Закона за установяване на трудов и осигурителен стаж по съдебен ред.

Според пенсионните документи, налични по делото жалбоподателят на 18.01.1983г. е започнал работа при тежки и вредни за здравето условия на труд на длъжност „каналджия“ на

възраст 16 години и 02 дни. Претенциите са, че този стаж не попада в приложното поле на чл.112 от КТ /1951г/, тъй като не бил категориен до 30.06.1990г. Същите са неоснователни, тъй като посочената норма касае особено тежки и вредни за здравето работи, каквато без съмнение е тази като „каналджия“, а не изисква същите да са с определена категория труд по ПКТП. Обстоятелството, че по силата на чл.112 от КТ /1951г./ А. не е могъл да заема претендираната длъжност с оглед възрастта си, според ВАС следва да бъде съобразено от административния орган /Решение №9407/14.09.2021г. по адм.д. 3363/2021г./ Същевременно по делото са представени доказателства, съгласно които по времето, когато претендира, че е работил в завода /1984г./ жалбоподателят е работил на пълно работно време и при друг работодател – в АПК „С.“, което категорично разколебава доказателствената сила на издадените от завода документи. Предвид задължителната за страните по делото сила на мотивите, с влязлото в сила Решение №7181/28.11.2022г. на АССГ по адм.д. 4578/2022г. е установено, че твърдяното от жалбоподателя „външно съвместителство“ се опровергава от отразеното във ведомостите пълно работно време в АПК „С.“. Във връзка с дадените обяснения на страната, имащо сила за страните по делото съгл. чл.177 АПК е установено несъответствие в обясненията на жалбоподателя, тъй като същият е заявил, че е бил „каналджия“, неквалифициран работник в строителен цех, поддръжка, а в издаденото от завода УП-2 е вписано, че заплащането е по сделната система, която форма на заплащане се предпоставя от количеството произведена продукция или извършената работа, както и че в същото е посочена сума на осигурителен доход за периода в размер 23 232лв, включваща и положен изнъвреден труд. Според съда обстоятелството, че през това време жалбоподателят е бил непълнолетен поставя под съмнение твърденията му, че е получил разрешение за работа от компетентните тогава органи.

Документи и доказателства, че е получил разрешение от съответния държавен орган за претендираната тежка работа като непълнолетен не са представени в настоящото производство, като по силата на чл.154, ал.1 ГПК вр. чл.144 АПК са в тежест на жалбоподателя. Същият не представя исканите му документи за осигурителен стаж в завода, които по силата на чл.9 от НПОС в приложимата редакция към 2013г. съдът презумира, че са му върнати. Именно отказът за ново представяне на документите за осигурителен стаж в завода препятства новата им проверка и опровергава твърденията, че същите не са изпратени на лицето от НОИ, защото именно в този случай пенсионният орган би могъл отново да извърши преценка на същите.

В жалбата неоснователно се твърди, че пенсията е отпусната през 2013г. въз основа на подписани доклади за осигурителен стаж и доход, които не били отменени. Визираните доклади, описите на зачетените осигурителен стаж и осигурителен доход на А. по правната си същност са част от производството по издаване на акта /арг. чл.21, ал.5 от АПК/ и не се явява такъв, което да изключва необходимостта да бъдат отменени, същите не създават права и задължения и не доказват спорното право.

По делото е приета СПЕ, която установява, че подписите в обр. УП-2 №XIV196 от 23.09.1987г., издаден от железопътен завод „Г. Д.“ са положени от различни лица, както и че печатите в образеца са различни от тези в представения сравнителен материал – трудови книжки на С. Р. М. и на Ф. В. Ш.. Неоснователни са претенциите на пълномощника на жалбоподателя, свързани с представителния сравнителен материал за експертизата. Същите са относими по време 1987г, когато е издаден и УП-2. Представени са в първото съдебно заседание по искане на жалбоподателя. Като последният коментира само трудовата книжка на М., а съдебната експертиза е изготвена на базата на двете трудови книжки, които на осн. чл.347 от КТ са официален документ със задължителна обвързваща доказателствена сила, необорена по реда на чл.193 от ГПК. Същите не са оформени по НТК именно с оглед

изгорелите ведомости на ЖПК, което препятства зачитането на стаж по тях, но същите са автентични и могат да послужат като сравнителен материал в експертиза на подписи и печати. Положеният печат в тр.книжка на М. е с абревиатура Ф. Б. е от 01.10.1990г, когато е приключен стажа. С Разпореждане на МС №125/16.07.1976г. за утвърждаване на Генерална схема за специализация и концентрация на производството и Генерална схема за управление на Националния транспортен комплекс – обн.ДВ бр.68/1976г. е образувано Стопанско обединение „Б.“ [населено място], което съществува до регистрацията на фирма Б. с Решение от 20.06.1989г. по ф.д. №459/1989г. по описа на СГС, ФО. Предвид това към 01.10.1990г, когато е оформена трудовата книжка, правноорганизационната форма на предприятието е фирма Б., както е отразено на положения печат.

Предвид изложеното правилно длъжностното лице по ПО е приело, че периодите от 18.01.1983г.-28.02.1983г. и 23.09.1983г.-18.09.1987г., през които А. твърди, че е работил на пълно работно време на длъжност „каналджия“ в ЖПЗ „Г.Д.“ не следва да бъдат включени в общата продължителност на осигурителния стаж. Документите, съгласно които е бил зачетен, правилно не са приети като годно доказателство за удостоверяване на осигурителен стаж и като нередовен документ по см. чл.40 от НПОС не са взети предвид при преценяване правото на пенсия. От всички представени писмени доказателства правилно е прието, че лицето има положен стаж до датата на инвалидизиране /29.10.2012г./ 03 години 06 месеца 20 дни, тъй като спорният стаж в завода 04 години 01 месец и 05 дни, правилно е изключен от общата продължителност. Съгласно чл.74, ал.1, т.4 от КСО осигурените, които имат навършени 30 години към датата на инвалидизирането, придобиват право на пенсия за инвалидност поради общо заболяване при минимум 5 години осигурителен стаж, придобит до датата на инвалидизирането, от които 1г. и 8м. действителен осигурителен стаж. Съгласно §1, т.12 от КСО за действителен осигурителен стаж се зачита действително изслуженото време по трудово или служебно правоотношение, времето през което лицето е работило по друго правоотношение и е било задължително осигурено за инвалидност, старост и смърт, както и времето, през което лицето е подлежало на задължително осигуряване за своя сметка и е внесло дължимите осигурителни вноски. Именно на основание последвалото изключване на стажа, положен при ЖПЗ „Г.Д.“ правилно е длъжностното лице по пенсионно осигуряване е приело, че А. няма право на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, тъй като не е изпълнил императивното условие за 5 години осигурителен стаж до датата на инвалидизиране. Настоящият състав приема, че с процесното решение по чл.117 от КСО правилно са потвърдени отмяната на разпореждането от 2013г. за отпускане на лична пенсия за ИОЗ и отказът на пенсионния орган да отпусне такава пенсия на А. с оглед спорния стаж в завода. Атакуваното Решение №2153-21-59/08.03.2023г. на директора на ТП на НОИ С.-град е обосновано и законосъобразно, постановено при спазване на законовите разпоредби.

Съдът намира, че оспореното решение изпълнява и предвидената от закона цел – да се преустанови неоснователно изплащане на пенсия и да се ограничи неправомерното разходване на средства от бюджета на ДОО.

Изложеното обосновава решаващ извод, че проверяваното Решение № 2153-21-59/08.03.2023 г., издадено от директора на ТП на НОИ – С.-град, е постановено от материално и териториално компетентен орган, в установената от закона форма и с необходимото

съдържание, при спазване на установените административно-производствени правила, при правилно приложение на материалния закон, а като такъв се явява и издаден в съответствие с целите на закона. Ето защо инициираното срещу него оспорване е неоснователно и следва да се отхвърли.

Предвид изхода на спора следва да се уважи своевременно заявената от процесуалния представител на ответника претенция за присъждане на направените от него разноски по списък. Ответникът претендира разноски за съдебно почеркова експертиза и юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя на 100 лв. на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, воден не само от фактическата и правна сложност на спора и проявената от пълномощника на ТП на НОИ – С.-град процесуална активност, но най-вече с оглед социалното положение на жалбоподателя и 605 лв. възнаграждение на ВЛ за извършена СГЕ.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 67-ми състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Х. А. против Решение № 2153-21-59/08.03.2023 г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С.-град, с което е отхвърлено оспорването и е потвърдено Разпореждане № [ЕГН]/284/27.01.2023 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване при ТП на НОИ – С.-град.

ОСЪЖДА С. Х. А. с постоянен адрес в [населено място],[жк], ул. „21-ва“ № 17 да заплати на Националния осигурителен институт сума в размер на 705 (седемстотин и пет) лева за юрисконсултско възнаграждение и разноски за съдебно графологична експертиза .

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: